

ת"פ 54065/09/17 - מדינת ישראל נגד נ' א' - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

17 אפריל 2019

ת"פ 54065-09-17 מדינת ישראל נ' א'

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

הנאשם

נ' א' - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד יוסי דגה - בהעדר

עו"ד שני פרג'ון (בשם עו"ד דגה) - נוכחת

גזר דין

א. רקע כללי

1. כפי הנטען בחלק הכללי של כתב האישום, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בני זוג, והתגוררו יחד עם שלושת ילדיהם הקטנים באשקלון.
2. כפי הנטען בעובדות כתב האישום, ביום 20.9.2017 בשעה 17:00, במסדרון מחוץ לדירתם של בני הזוג, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה בגבה באמצעות ידו.
3. עוד נטען, כי במועד אחר שאינו ידוע במדויק, אך כשבועיים עובר ליום 20.09.2017, הנאשם תקף את המתלוננת בשהכה אותה במכת אגרוף בראשה וסטר פעמיים בפניה, לאחר שהלה סבר כי המתלוננת מבצעת את מטלות הבית באיטיות.
4. כמו כן נטען, כי ביום 18.09.2017, בשעה שאינה ידועה במדויק, איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה כי יהרוג ויחנק אותה.
5. הנאשם הודה בכל המיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין (להלן: "חוק העונשין") **ובשתי עבירות של תקיפה סתם של בן זוג**, לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין.
6. הצדדים לא הגיעו להסכמות בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניין תוך שהוצהר על ידי המאשימה כי עמדתה העונשית הינה למאסר בפועל.
7. בעניינו של הנאשם התקבלו כמה תסקירים ובסופם, המליץ שירות המבחן על ענישה בדמות מאסר מותנה, צו של"צ מבחן. בגוף התסקירים, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש שאליהם אתייחס בהמשך.
8. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 15.04.2019, עולה כי הנאשם מתאים לבצע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים לעונש

9. בא כוח המאשימה עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ומהאופי החמור של העבירות אביצע כלפי בת זוגו ועתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות ועד ל-16 חודשי מאסר בפועל. לבסוף, ביקשה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם ולהשית עליו 6 חודשי עבוד שירות וענישה נלווית.
10. מנגד, ההגנה חלקה על מתחם העונש שהציגה המאשימה ועתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד למס חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. כמו כן ביקשה ההגנה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם ולאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן. לחילופין נטען, כי היה ובית המשפט יקבל את המתחם לו עתרה המאשימה אזי יש לסטות הימנו לקולא משיקולי שיקום.
11. הנאשם אשר ניצל את "זכות המילה האחרונה", הביע צער וחרטה על מעשיו ומסר לבית המשפט כי הוא מבין שעליו לשלם על טעויותיו. כמו כן, הלה ביקש מבית המשפט להתחשב במצבו הכלכלי ובנסיבותיו האישיות לעניין העונש.

דין והכרעה

12. מאחר שאין חולק על כך שכלל מעשיו של הנאשם מהווים "אירוע אחד", ובהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 3 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם המעשים, ולאחר מכן אבחן אם יש מקום לסטות לקולא מהמתחם האמור או שמא יש לגזור את עונשו של הנאשם בתוך גדר (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ב. קביעת מתחם העונש ההולם

13. בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.
14. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה ממעשי התקיפה של הנאשם, הינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים (ר' לעניין זה: ע"פ 58/07 פלוני נגד מדינת ישראל (פורסם במאגרים המשפטיים) (11.10.2007)). לא בכדי המחוקק מצא לנכון לקבוע כי העו המרבי הקבוע, בצידה של עבירת התקיפה סתם, יוכפל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג. גם בית המשפט העליון עמד אחת על חובתו של בית המשפט להירתם למלחמה בעבירות האלימות בתוך המשפחה, וזאת בין היתר באמצעות השוואת עונשים חמורים ומרתיעים בדמות מאסרים בפועל מאחורי סורג ובריה (ר' לעניין זה: ע"פ 8314/03 עווד נגד מדינת ישראל (07.06.2005)).
15. בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זכא אשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989) מה גם שחומרתה של עבירה זו מקבלת משנה תוקף מקום בו היא מופנית כלפי בני משפחה (ר' והשוו: כב' השופט ס' ג'ובר).

ברע"פ 6577/09 ניר צמח נ' מדינת ישראל (20.08.2009).

16. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות השונות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופע מצדו של הנאשם וטיבו של מעשה האיום שהושמע מפיו, סבורתני כי **הפגיעה בערכים המוגנים** הינה ממשית.
17. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי בראש ובראשונה לאופייה החמור של האלימות הפיזית שהופנתה כלפי המתלוננת ולכך שהנאשם תקף את המתלוננת בשתי הזדמנויות שונות, כאשר פעם אחת הכה הנאשם באמצעות ידו את המתלוננת בגבה ובפעם השנייה הכה אותה עם מכת אגרוף בראשה וסטר פעמיים בפניה. כן נתתי דעתי לסיבות אשר הביאו את הנאשם לתקוף את המתלוננת (כמתואר בסעיף 2 לעובדות כתב האישום). כזכור, הנאשם תקף את המתלוננת בשל סברתו כי הלה מבצעת את מטלות הביתה באיטיות. למותר לציין כי סיבות אלו נזקפות לחובתו של הנאשם ואף מציירות תמונה מטרידה מאוד המדמה התנהלות פטריארכלית ביחסו של הנאשם כלפי המתלוננת. עוד ולחומר, נתתי דעתי לכך שמעשיו של הנאשם הופנו כלפי לא אחרת מאשר בת זוגו, נסיבה אשר מחמירה את הפגיעה בה ובנקל ניתן לשקלל את ההשפלה ועוגמת הנפש שחשה עת שהוכתה על ידי לא אחר מאשר בת זוגה. כן נתתי דעתי לפוטנציאל הנזק הנשעי ממעשיו של הנאשם, וכבר היו דברים מעולם.
18. במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות לביצוע עבירת האיומים, נתתי דעתי לאופיים החמור של האיומים ולכך שאין מדובר באיומים ערטילאיים גרידא אלא באיומים קונקרטיים ומוחשיים לפגיעה בחייה של המתלוננת. עוד נתתי דעתי לעובדה שהנאשם לא הסתפק באיום מילולי גרידא אלא שמעשיו האיום שביצע הנאשם, לוו בהמשך במעשי אלימות פיזית מצדו כל המתלוננת. מסיטואציה כזו ניתן להסיק, כי היה נדמה בעיניה של המתלוננת שהאיומים שהושמעו כלפיה על ידי הנאשם אינם מן הפה אל החוץ, אלא איומים שאכן עומדים להתגשם בכל רגע.
19. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי ישנו מנעד רחב של עונשים המושתים על הנאשמים השונים אשר הורשעו בביצוע עבירות של אלימות בתוך המשפחה. מטבע הדברים, בעבירות ממין זה קיימות דרגות חומות שונות, כאשר העונש המוטל על הנאשמים במקרים השונים הינו תלוי חומרת המעשים והאלימות שננקטה, תוצאותיה וההשפעה שנגרם, הישנות העבירות, נסיבותיו האישיות של הנאשם וכיו"ב.
20. להלן מספר גזרי דין אשר יש בהם כדי ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת במקרים בהם הורשעו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו אשר ביצע הנאשם: רע"פ 6037/15 סיימון צדקה נגד מדינת ישראל (07.09.2015); עפ"ג (מח) 3328-05-15 פלוני נגד מדינת ישראל (06.09.2015); ת"פ (שלום טבריה) 33263-09-15 מדינת ישראל נגד פלוני (10.12.2015); ת"פ (שלום פתח תקוה) 12087-10-13 מדינת ישראל נגד פלוני (14.10.2015); ת"פ (שלום רמלה) 4673-04-14 משטרת ישראל תביעות-שלוחת רמלה נגד רפאל נסימוב (10.09.2015); ת"פ (שלום ראשון לציון) 24254-10-12 מדינת ישראל נגד פלוני (11.12.2014) ת"פ (שלום אילת) 40930-08-13 מדינת ישראל נגד פלוני (16.09.2014); ת"פ (שלום אילת) 2540-07-16 מדינת ישראל נ' ישראל פינגל (19.07.2017); ת"פ (שלום קרית מוצקין) 7658-05-17 מדינת ישראל נ' פלוני (12.12.2018); ת"פ (שלום ת"א) 15096-08-17 מדינת ישראל נ' פלוני (05.11.2018); ת"פ (שלום ת"א) 40855-09-16 מדינת ישראל נ' משה חיים שעשוע (24.10.2018).
21. כאן אציין, כי לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם הצדדים כאשר נהיר לבית המשפט כי קיימים מקרים שבהם הושתו עונשים החורגים לקולא או לחומר מהמנעד שהוצג לעיל. הדבר אך טבעי הוא, שכן כידוע, הענישה איננה אחידה ואיננה דוידאלית ו"אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשבת" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)). לעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך כותרות העבירות שבהן הוא הורשע, ויש להתחשב במכלול הנסיבות בכל מקרה לגופו. מה גם, שממילא עלינו לזכור כי השיקול של "מדיניות"

- הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזי
הדין (ר' לענין זה: ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).
22. לאור כל האמור לעיל, בהתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים, בנסיבות ביצוע העבירות ובהתחשב במדיניות העני
הנוהגת, הריני קובעת כי **מתחם העונש ההולם ינוע במקרה דנן בין מאסר מותנה וצו של"צ לבין 12 חודשי מא**
בפועל.
- ג. גזירת עונשו של הנאשם**
23. כעת נותר לגזור את עונשו של הנאשם, ולצורך כך, כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש להתחשב בנסי
שאינן קשורות בביצוע העבירה. לגופו של עניין, נתתי דעתי בראש ובראשונה לעברו הפלילי הבלתי מכביד של הנאשם א
כולל הרשעה אחת משנת 2013 בגין עבירת איומים בגינה הושתה על הנאשם ענישה בדמות מאסר מותנה וחתימה
התחייבות להימנע מביצוע עבירה. עוד אציין, כי הבאתי בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ולמשפחתו ככל שיו
עליו עונש מאסר (ולו לריצוי בעבודות שירות). בנוסף לאמור, הרי שנתתי דעתי לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות.
24. עוד ולקולא, ניתן להעניק משקל מסוים לעובדה כי הנאשם שהה כמה ימים במעצר מאחורי סורג ובריה ותקופה
מבוטלת נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם יש לה
שהיה בכך כדי להדגיש עבור הנאשם את הפסול שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.
25. לבסוף, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. דא עקא, במק
הנדון הודאתו של הנאשם איננה מלמדת אודות חרטה כנה וקבלת אחריות של ממש. שכן, כפי העולה מתסקירי שיר
המבחן, הנאשם צמצם מאחריותו לאירועים שבמוקד כתב האישום המתוקן תוך שטען כי לאורך האירוע ניסה להגן
המתלוננת (יצוין כי חרף כך, הנאשם לא ביקש באף שלב לחזור בו מהודאתו), תוך ששירות המבחן התרשם כי ה
מתקשה לקחת אחריות על מעשיו, לגלות אמפטיה כלפי המתלוננת, ומונע מתוך תפיסה כי התנהגותו הכוחנית מוצדק
והכרחית ומגדירה את זהותו הגברית ומסוגלותו וכי נשקפת הימנו **מסוכנות גבוהה** להישנות עבירות.
26. עוד לא נעלם מעיני, כי שירות המבחן התרשם כי במקרה זה ישנה חשיבות לשילובו של הנאשם במסגרת טיפולית סגו
"בית נועם" המיועדת לגברים שנהגו באלימות כלפי בנות זוגם ואולם, בראיון הקבלה למסגרת התרשמו הגורם
הטיפוליים כי בבסיס חרטתו של הנאשם החשש מענישה וכי הלה אינו מכיר לעומק בפגיעה שפגע בבת הזוג וכי הלה נמ
מלגלות אמפטיה כלפיה. משכך, ולאור סירובו של הנאשם להשתלב במסגרת זו העריך השירות כי לנאשם קושי לה
בנזקקות טיפולית וכי עודנה נשקפת הימנו **רמת מסוכנות גבוהה** להישנות עבירות אלימות.
27. אכן, לא נעלם מעיני, כי בהמשך הדרך הנאשם הביע הסכמתו ליטול חלק בטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימ
במשפחה באשקלון, תוך שהגורמים הטיפולים התרשמו שהנאשם מצליח להביא מעולמו הרגשי, להקשיב למשתתפ
האחרים וכי כיום המוטיבציה שלו לטיפול הינה ממשית.
28. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מעמדתה של המתלוננת כפי שהובאה והובעה בתסקירי שירות המבחן לפיה, בש
הראשונות לנישואיהם נהג הנאשם כלפיה באלימות מילולית ופיזית וכי היא חששה להתלונן נגדו בשל תלות רגש
וכלכלית בו. כמו כן הלה מסרה לשירות המבחן כי האלימות שנקט הנאשם כלפיה הייתה במישורים שונים ובהם במיש
הפיזי, המילולי, הרגשי, הכלכלי, והמיני (ואף בעת הריונותיה), וכי הנאשם הרבה להשפילה אף בקרב בני משפחתו, א
לדבריה היו שותפים להשפלות שספגה מהנאשם וכי אף ילדיהם המשותפים סבלו הימנו מאלימות פיזית. על דבר
אחרונים אלה של המתלוננת דיווח שירות המבחן לפקידת סעד.
29. ברי כי שירות המבחן הוא בעל מעמד מיוחד, החב חובת אמון לבית המשפט ותפקידו להביא בפניו את התמונה בכלל
(גם זו המרוחקת מכתב האישום), ובכלל זה את עמדת המתלוננת ואת הנזקים שנגרמו לה (תוך ששירות המבחן לא מח
למסור את חומר הגלם עליו מבוסס התסקיר). נוכח תפקידו של השירות ותכליתו של התסקיר הנמסר לקראת גזירת ה
הרי שהכללים החלים על התסקיר אינם כללים רגילים, כי אם בעקר של רלוונטיות המידע שלשמה נערך התסקיר (ר' והש

- רע"פ 488/18 **סועאד נ' מדינת ישראל** (04.03.2018) וכן - רע"פ 1021/07 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (0.12.2009) לאור כל אלו, בית המשפט לא יעצום עיניו אל מול אותו מידע שנמסר על ידי שירות המבחן מפיה של המתלוננת, ואף הדבר ילקח בחשבון בהירות הנדרשת, כאשר ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד על עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במיש החברתי, המשפחתי והכלכלי (ר' והשוו, דבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)). עוד ולמען שלמות התמונה יצוין כי בתסקירו המסכם מציין השירות המתלוננת מסרה כי כיום היא אינה חוששת שנשקפת מן הנאשם מסוכנות כלפיה או כלפי ילדיהם המשותפים.
30. כאן גם יצוין, כי לא התעלמתי מהמלצתו של שירות המבחן. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כש כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומג בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרס שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביו להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשל (ר' והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 13 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); ברע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים מדינת ישראל**, (17.12.2013); ברע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).
31. גם לגופו של עניין, אומר בהירות הנדרשת, כי המלצה זו איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקירים, ולא כ שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם. עוד ובהירות הנדרשת אומר כי הראיה לכך ששירות המבחן שם לנגד עיניו במקרה הנדון אך ורק את האינטרס האישי של הנאשם, הינה המלצתו העונשית שיש בה משום התעלמות כמעט מוחלטת מכל יתר שיקולי הענישה (הדברים אמורים כמובן מבלי שבית המשפט ישים עצמו בנעליו של שירות המבחן וברי כי השירות סוברני לבוא בכל המלצה עונשית שהוא ימצא לנכון).
32. לקולא מצאתי לזקוף את השתתפותו של הנאשם בהליך טיפולי במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה (הח מדצמבר 2018). מבלי שהתעלמתי מהאמביוולנטיות שעלתה בנוגע לשיתוף הפעולה של הנאשם בטיפול וסירובו להשתלב במסגרת "בית נועם", מצאתי כי ניתן לשקול לזכותו של הנאשם את התמדתו בטיפול במשך כמה חודשי ואת התרשמות הגורמים הטיפולים מכך שהמוטיבציה שלו לשינוי ושיקום הינה ממשית. אם כי ייאמר מיד ש השתתפותו של הנאשם בטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה מעידה על "ניצני שיקום" בלבד וכי עודנא ארוכה הדרך עד לשיקומו המלא.
33. זאת ועוד, וכידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתב עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמוד עיאה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014) רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)).
34. והרי שגם במקרה שבפניי, עסקינן בנאשם שבמשך כשנה וחצי מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות. עם זאת, וכאמור, הנאשם לא השכיל לנצל בצורה מיטבית את ההליך הטיפולי, כך שלא ניתן לומר כי שיקומו, יצדיק ענישה הממוקמת ברף התחתון של מתחם העונש שקבעה לעיל. זאת ועוד וכידוע, לא כל קביעה לפיה קיים סיכוי שהנאשם השתקם או ישתקם בעתיד תביא מניה וביה להשת עונש המצוי ברף התחתון של מתחם העונש ההולם וממילא לא להימנעות מהשתת רכיב של מאסר (ולו לריצ בעבודות שירות) (ר' והשוו: רע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016); וע"פ 521/14

יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל, (16.09.2015).

35. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביא מהם סלידה רבתי ואולם, באיזון הראוי בין מכלול האינטרסים ושיקולי הענישה, ובשים לב לחומרת מעשיו של הנאשם, מצד אחד; ובהתחשב בגילו, בעברו הפלילי הבלתי מכביד, ולעוצמתו של השיקום, מצד שני, הרי שמצאנו להשית עליו עונש המצוי ברף הבינוני- נמוך של המתחם אשר נקבע על ידי.

36. לצד האמור, מצאתי להדגיש בפניו של הנאשם כי ההליך הטיפולי נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו, וכי ככל שלא יתמיד בהליך, וחלילה ישוב לסורו, הרי שטוב שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט. מ הראוי שידיעה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מאלימות בזכות ההליך הטיפולי שעבר, אולי יעשה כמאימת הדין.

37. מכל המקובץ לעיל, הנני גוזרת עליו את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות בניכוי ימי המעצר.

בהתאם לאמור בחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 15.04.2019, הנאשם יחל בריצוי עבודות השירות ביום 20.05.2019, או בכל מועד אחר אשר יקבע הממונה. העבודות תבוצענה ב מרכז יום לקשיש, ברח' המשפט 17 בבית שמש, במהלך חמשה ימי עבודה בשבוע על פי טווח השעות המתאפשר בחוק העונשין - והכול אלא אם הממונה יקבע אחרת. על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת **מחוז מרכז** של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של שנתיים מהיום יעבור הנאשם עבירות אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים.

ד. פיצוי בסך ₪ 2,500 למתלוננת, ע"ת/2.

הפיצוי יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת בית המשפט במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. היתרה תשולם ב- 4 שיעורים שווים ורצופים כשהראשון שבהם בתוך 90 יום מהיום.

ככל שלא ניתן לקזז את סכום הפיצוי מסכום ההפקדה אזי, הפיצוי ישולם ב- 6 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 יום מהיום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 7,500 ₪ להימנע מביצוע עבירה מן העבירות בהן הורשע, וזאת במשך שנתיים מהיום. לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ו. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעויות של אי עמידה בתנאי צו המבחן.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ט, 17 אפריל 2019, במעמד הצדדים.